

kunne afholdes fra ved sin Repræsentant at søge Striden endt gennem et Mæglingforslag.

3) § 6 giver Forligsmanden i Arbejdsstridigheder en Undersøgelsesret, som kan være til Nytte, dels til Oplysning for den offentlige Mening, der ofte i Stridens Hede bliver vildledt af ensidige Beretninger fra begge Partier, dels til Oplysning for Forligsmanden selv ved hans Mæglingsevirsomhed.

Arbejdsgivernes Repræsentanter have ment, at der ingen Anledning var til dette i vor Lovgivning ekstraordinære Skridt, nemlig at forlene en Ikke-Dommer med Vidneforselsret, idet allerede en Nægtelse af at besvare almindelige rimelige og legitime Spørgsmaal fra Forligsmandens Side vil medføre en saadan Forringelse i den paa-gældende Parts Stilling, at han ikke vil vove det; ligesom Svarenes Sandhed kan betrygges derved, at Spørgsmaalene ledsages med en Opfordring til at svare paa Ære og Samvittighed eller maaske under Eds Tilbud. Man frygter dernæst for, at den foreslaaede Undersøgelsesret vil medføre Forsøg fra Arbejderne paa at trænge ind i de Forretningshemmeligheder, som Arbejdsgiveren har en nødvendig Ret til at holde bevaret.

Fra Arbejdernes Repræsentanters Side har der været Ønske om en endnu videregaaende Undersøgelsesret end den, som Lovforslaget indeholder, og som indskrænker sig til Oplysning om de Vilkaar, under hvilke der faktisk har været arbejdet paa de omstridte Arbejdssteder. Blandt andet har man ønsket Undersøgelsesretten udvidet til Spørgsmaal om de Forhold, der have Indflydelse paa det frembragte Produkts Værdi — Materialers Pris, Salgspriser o. s. v. — Men lige overfor Arbejdsgiver-Repræsentanternes Frygt for Indtrængen i private For-

hold, hvis Hemmeligholdelse kan være af største Betydning for den enkelte Bedrifts Konkurrencedygtighed og under Hensyn til det vanskelige i paa dette Felt, hvor Erfaringer endnu ikke ere gjorte, at drage sikre Grænser til Beskyttelse af legitime Forretningshemmeligheder, har Lovforslaget indskrænket sig til som første Forsøg at statuere Undersøgelsesret paa et snævrere Omraade.

Men paa dette Omraade gaar Lovforslaget ogsaa ud fra, at det offentlige har Interesse i og Ret til at faa den fulde Sandhed frem og ikke bør nøje sig med mindre end en Vidneafhøringsret.

Naar Lovforslaget ikke nøjere har udformet Retsregler om Vidneansvar og Vidnetvang, er det i den Formening, at Tavshed i saa Henseende vilde føre til den for de heromhandlede Forhold mest passende analogiske Anvendelse af de for Domstolene gældende Retsregler.

I øvrigt skal det om Lovforslaget bemærkes, at begge Partier er gaaet ud fra, at Forligsmanden maatte være en socialt anset Mand, der overtog Hvervet nærmest som Æreshverv, og med den fornødne Kontorhjælp har man ment, at Hvervet ikke vilde blive synderlig byrdefuldt, navnlig saafremt den i det samtidig med nærværende Lovforslag forelagte Forslag til Lov om Oprettelse af en staaende Voldgiftsret kom til at fungere for alle Retsstridigheder, der ikke bleve afgjorte i de faglige Voldgiftsinstitutioner. De Interessestridigheder, som Forligsmanden da vilde faa at gøre med, vilde vel normalt indskrænke sig til Udløbet af Tarifferperioderne.

Angaaende de almindelige Synspunkter for Forligsmands-Institutionens Virksomhed under Arbejdsstridigheder henvises i øvrigt til Fællesudvalgets Beretning, Bilag II, Sp. 3007 ff.